

stillet til ham her i Thinget, ville vi ikke kunne erkende, at der i den Opfordring til Ministeriet, som indeholdes i de Herrer Forslagsstilleres nye Dagsorden, skulde ligge nogen større Vægt end den, der ligger i den af os os allerede foreslaaede og behandlede Dagsorden. — Jeg maa være ganske enig med det ærede Medlem, som først talte (Oct. Hansen) i at beklage, at den ærede Ministers Svar paa Forespørgslen har været saa utilfredsstillende, og endvidere maa jeg være enig med ham i, at den Stilling, hvori Thinget befinder sig, den Tvivl, som er kommen frem ved de forskellige Dagsordener, netop væsentlig søger sin Grund i den Mangel paa Svar fra Justitsministerens Side, som er tilføede. Jeg føier til, at det er i ualmindelig Grad paafaldende, at den høitærede Minister har troet at kunne og burde stille sig saaledes til denne Sag, at han svarer: Jeg veed det ikke! Stillerne af Forespørgslen have i Genhold til Grundlovens § 62 stillet en Forespørgsel her i Thinget og æsket den ærede Ministers Erklæring i saa Henseende. Desuden denne Rettighed i § 62 kun skulde være en Ret til at spørge, men ikke til at faae Svar, veed jeg ikke, hvad Mening § 62 har. Jeg tror, at der deri tillige ligger en Pligt for Ministeren til at give Svar paa de Spørgsmaal, som stilles til ham. Naar man nu indvender, at han har svaret med dette: „Jeg veed det ikke, det er mig ganske ubekjendt“, saa er det jo i og for sig meget paafaldende; thi Ingen skal kunne negte, at der i Forespørgselsens Ord er fuldstændig Utleedning for Ministeren til at søge det Kjendskab, som han ikke allerede havde. Jeg skal imidlertid lade det staa hen, om disse Ord: Det er Ministeren ubekjendt, kun er at forstaa i officiel Betydning, saaledes at Sagen er ham officielt ubekjendt, at han ikke ad officiel Vej har modtaget de Erklæringer derom, som han maatte anse for nødvendige. Jeg tror ikke, at Ordene kunne forstaaes anderledes; thi at den ærede Minister skulde være uvidende om, hvad der er foregaaet, tvivler jeg om, saa længe vi ikke have hans udtryffelige Erklæring derom, og jeg vil derfor foreløbig spørge ham, om dette „ubekjendt“ er at forstaa i den Forstand, at han er uvidende om, at disse Forhold have fundet Sted, som her ere paaføede. Allerede en Erklæring derom fra den ærede Minister, tror jeg, kunde være veiledende for Thinget, inden det tager sin Beslutning og vælger imellem de tre foreslaaede Dagsordener. Den ærede Minister blev imidlertid ikke staaende derved; han indskrænkede sig ikke til blot at svare: Det er mig ubekjendt, men han søiede til, at selv om de Handlinger, Forespørgslen omhandler, udtryffeligt havde været betegnede med Datum, og selv om der havde været saa fuldstændige Oplysninger en detail, som Ministeren maatte forlange for at søge nærmere Oplysning om Sagen, vilde han dog ikke svare paa denne Forespørgsel, thi det var ikke den rette Vej at gaa. Vi skulde ikke

være komne til ham gennem Folkethinget, men vi skulde være komne til ham som personlige Klager. Det er mig i højeste Grad paafaldende, at vi faae et saadant Svar; thi hvad Mening der da er i Grundlovens Interpellationsret forstaar jeg ikke. Vi staa ikke her som Procuratorer for en enkelt Mand i Landet. Vi have hver for sig Ret til at optræde for at værne om den Enkeltes Ret; men det er ikke fra det Synspunkt, vi her optræde. Vi staa her som dem, der skulle varetage Lov og Retts Overholdelse her i Landet i Ualmindelighed og da særlig med Hensyn til Dyrighedens Forhold. Enkelte Mandes Ret kunne vi naturligvis paatage os at paatale; men det er ikke det Synspunkt, hvorfra vi her fortrinsvis maa gaa ud. Jeg forstaar altsaa ikke den ærede Ministers Svar, naar han udtryffeligt erklærer, at han ikke vil give noget Svar paa en Forespørgsel her i Thinget. Jeg vil imidlertid dog sige dertil, at jeg tror, at blot en Konstatering af Forholdet fra den ærede Ministers Side vilde være veiledende og kunde være berøgende for de Medlemmer, som have nogen Tvivl ved at stemme for den af os foreslaaede Dagsorden, fordi de mene, at Sagen ikke er dem tilstrækkelig bekjendt; men at Uenigheden mellem det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds (Rimestad) og os kun skulde dreie sig derom, kan jeg dog ikke ganske give ham Ret i. Uenigheden dreier sig ikke om, hvor vidt det specielle Tilfælde er ham ganske ubekjendt, og heller ikke om, hvor vidt der i det specielle Tilfælde er sket en Feil fra den Vedkommendes Side, men det ærede Medlem har lige frem erklæret, at en Forbyden af Forsamlinger under Lag kan finde Sted, og altsaa er Uenigheden mellem ham og os ganske principiel. Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg) har ganske rigtig fremdraget, at her er Tale om Forskjellen mellem præventive og repressive Forholdsregler, og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds har stillet sig paa det Standpunkt, at han vil hærde en Ret for Dyrigheden til at tage foreløbige Forholdsregler med Hensyn til at forbyde Møder under Lag. Det er med Hensyn til dette Standpunkt, at vi staa i Modsetning til hans Betragtning, og det er det, som hændes derved, at vi erklære i Dagsordenen, at de i Forespørgslen omhandlede Forbud imod Møder under Lag efter vor Mening ikke kunne forenes med Grundloven. Derom er den egentlige Principstrid, og det undrer mig derfor ikke, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds ikke kan stemme for vor Dagsorden; men at andre Medlemmer, som ikke dele den Anskuelse med det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds, at saadanne Forholdsregler fra Dyrighedens Side skulde være tilladelige, skulde kunne være i Tvivl om eller dog mindre tilbøjelige til at stemme for den, vilde jeg beklage. Skylden derfor kan, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Octavius Hansen)